

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 33/07

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. mája 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Ing. S. S., Š., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. S. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava IV prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. S. S. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť Ing. S. S. trovy konania v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. S., P.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 33/07-22 z 15. marca 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. S. S. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90.

Na základe výzvy ústavného súdu z 21. marca 2007 sa k sťažnosti písomne vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr. 3149/07 z 2. apríla 2007, v ktorom okrem iného uviedol:

V označenej právnej veci boli realizované nasledovné procesné úkony súdu a účastníkov od podania návrhu doposiaľ:

- návrh navrhovateľov: 1. Ing. P. M. 2. Ing. S. S. 3. Ing. A. H., proti odporcovi: Slovenské závody technického skla, B., o odmenu za zlepšovací návrh, podaný dňa

23. 2. 1988

- navrhovatelia podaním z 25. 3. 1988 na výzvu súdu doložili potrebný počet rovnopisov návrhu

- podaním z 30. 3. 1988 odporca doložil podklady

- úpravou zákonného sudcu z 13. 4. 1988 urgencia zmierovacej komisie odporcu

- podanie navrhovateľov zo 6. 7. 1988 - rozšírenie žaloby

- úprava zákonného sudcu z 23. 8. 1988 - určenie informatívneho výsluchu na deň 12. 9. 1988, ktorý sa v určený deň uskutočnil

- úprava zákonného sudcu z 19. 10. 1988 - určenie informatívneho výsluchu na 7. 11. 1988, ktorý sa v určený deň uskutočnil

- podania odporcu zo 16. 11. 1988 a z 8. 12. 1988

- dožiadanie Okresného súdu Bratislava IV zo 4. 1. 1989 na Okresný súd v Trnave

- odpoveď Okresného súdu v Trnave z 9. 1. 1989

- pojednávanie dňa 9. 3. 1990, účastníci prítomní, odporca založil do spisu vyjadrenie, odročené

- pojednávame dňa 5. 4. 1990, účastníci prítomní, odročené na 26. 4. 1990

- podanie navrhovateľa v 1. rade zo dňa 19. 4. 1990 - vyjadrenie

- pojednávanie dňa 26. 4. 1990, navrhovatelia neprítomní, odročené na neurčito

- úprava zákonného sudcu z 13. 8. 1990 na vykonanie potrebných procesných úkonov

- úprava zákonného sudcu 27. 9. 1990 - určenie termínu pojednávania na deň

25. 10. 1990

- pojednávanie dňa 25. 10. 1990, neprítomný navrhovateľ v 3. rade, vykonané dokazovanie, odročené na neurčito

- podanie odporcu zo 16. 11. 1990

- úprava zákonného sudcu - určenie termínu pojednávania na deň 12. 12. 1990, účastníci prítomní, pre neprítomnosť predsedu senátu odročené na neurčito

- úprava zákonného sudcu z 18. 12. 1990 - určenie termínu pojednávania na deň 11. 1. 1991, nedostavil sa navrhovateľ v 3. rade, odročené na neurčito

- spis zaslaný dňa 2. 4. 1991 na Okresný súd Trnava

- termín pojednávania určený na 31. 5. 1991, podanie navrhovateľov zo dňa 7. 5. 1991

- *výsluch navrhovateľov na Okresnom súde v Trnave dňa 31. 5. 1991, spis vrátený, spis na lehote do 15. 7. 1991*
- *podanie navrhovateľov z 8. 7. 1991*
- *dňa 30. 7. 1991 informatívny výsluch navrhovateľa v 1. rade, spis na lehote do 31. 8. 1991*
- *podanie právnej zástupkyne navrhovateľov z 5. 9. 1991*
- *podanie odporcu zo 4. 10. 1991*
- *pojednávanie dňa 22. 10. 1991, účastníci prítomní, uznesenie o prerušení konania, odročené na 26. 11. 1991*
- *procesný úkon súdu zo 6. 11. 1991*
- *podanie odporcu zo 6. 11. 1991,*
- *pojednávanie dňa 26. 11. 1991 neprítomný navrhovateľ v 3. rade, odročené na neurčito,*
- *procesný úkon súdu z 26. 11. 1991*
- *podanie navrhovateľov z 9. 4. 1992 - urgencia vytýčenia pojednávania*
- *termín pojednávania určený na 22. 10. 1992, účastníci prítomní, odročené na neurčito z dôvodu znaleckého dokazovania*
- *podanie navrhovateľov z 9. 11. 1992*
- *uznesenie zo dňa 25. 5. 1993 o ustanovení znalca*
- *ustanovený znalec podaním z 19. 7. 1993 oznámil, že je vyškrtnutý zo zoznamu znalcov*
- *odvolanie navrhovateľov proti uzneseniu o ustanovení znalca*
- *Okresný súd Bratislava IV uznesením ustanovil iného znalca*
- *podanie navrhovateľov zo 4. 5. 1994, z 20. 1. 1995 - žiadosť o zaslanie znaleckého posudku*
- *dňa 16. 3. 1995 ustanovený znalec osobne súdu oznámil, že v danom obore nevykonáva znaleckú činnosť a poverenie vrátil*
- *uznesením zo 17. 1. 1996 ustanovený iný znalec*
- *podanie navrhovateľov zo 4. 12. 1995 - žiadosť o doručenie znaleckého posudku*
- *ustanovená znalkyňa žiada o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku*
- *podanie navrhovateľov z 25. 7. 1996 - žiadosť o doručenie znaleckého posudku*

- prípisom doručeným znalkyni dňa 9. 9. 1996 súd urguje vypracovanie znaleckého posudku

- stanovisko znalkyne zo dňa 10. 2. 1997

- podanie odporcu z 10. 4. 1997 - vyjadrenie k stanovisku znalkyne

- podanie navrhovateľov zo 4. 9. 1998 - vyjadrenie k stanovisku znalkyne

- urgencia súdu na vypracovanie znaleckého posudku doručená znalkyni dňa 21. 9. 1998

- podanie navrhovateľov z 25. 11. 1999 - urgencia

- dňa 3. 4. 2000 doručený znalecký posudok znalkyňou

- podanie navrhovateľov z 15. 5. 2000

- uznesenie zo 14. 6. 2000 - priznanie znalečného

- podanie navrhovateľov z 2. 8. 2000 - vyjadrenie k znaleckému posudku

- pojednávanie dňa 7. 11. 2000, prítomní práv. zástupcovia účastníkov, odročené na 20. 2. 2001

- podanie navrhovateľov z 13. 11. 2000 v súlade s úpravou súdu

- podanie odporcu zo 16. 10. 2000 - stanovisko k znaleckému posudku

- pojednávanie dňa 20. 2. 2001 prítomní práv. zást. odročené na 27. 3. 2001

- pojednávanie dňa 27. 3. 2001, prítomní práv. zást. odročené na 30. 3. 2001

za účelom vyhlásenia rozsudku

- pojednávanie dňa 30. 3. 2001, vyhlásený medzitimný rozsudok

- odvolanie navrhovateľov proti medzitimnému rozsudku, vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľov

- spis doručený dňa 12. 10. 2001 Krajskému súdu v Bratislave, ktorý uznesením zo dňa 18. 9. 2002 zrušil medzitimný rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie, spis doručený Okresnému súdu Bratislava IV späť dňa 15. 1. 2003

- podanie práv. zást. navrhovateľov z 13. 5. 2003 - žiadosť o určenie termínu pojednávania

- pojednávanie dňa 4. 12. 2003, účastníci prítomní, odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania

- podanie navrhovateľov z 5. 12. 2003 - oznámenie mena a adresy znalca

- uznesenie zo dňa 18. 2. 2004, ktorým súd ustanovil znalca

- odvolanie navrhovateľov proti uzneseniu o ustanovení znalca
- spis doručený dňa 15. 3. 2004 Krajskému súdu v Bratislava na rozhodnutie o odvolaní
- Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 7. 2004 zmenil uznesenie prvostupňového súdu, spis doručený späť Okresnému súdu Bratislava IV dňa 8. 11. 2004
- v septembri 2005 predložený súdu znalecký posudok, priznané znalečné
- odvolanie navrhovateľa v 3. rade proti uzneseniu o priznaní znalečného podané 9. 11. 2005
- pojednávanie dňa 29. 11. 2005, neprítomný odporca, odročené na 16. 2. 2006
- pojednávanie dňa 16. 2. 2006, neprítomní navrhovatelia v 1. a 2. rade a odporca, odročené na 21. 2. 2006 za účelom vyhlásenia rozsudku
- pojednávanie dňa 21. 2. 2006, vyhlásený rozsudok - súd návrh zamietá
- odvolanie navrhovateľov v 2. a 3. rade
- spis doručený Krajskému súdu v Bratislave dňa 15. 6. 2006, ktorý uznesením z 28. 12. 2006 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a uznesenie o priznaní znalečného potvrdil, spis doručený späť Okresnému súdu Bratislava IV dňa 16. 2. 2007
- predvolanie na pojednávanie dňa 5. 4. 2007 doručované účastníkom.

Z uvedeného prehľadu vykonaných procesných úkonov súdom konštatujem prieťahy v konaní, ktoré sú jednak subjektívneho a jednak objektívneho charakteru. Navrhovatelia alebo niektorý z nich sa viackrát nedostavili na pojednávanie (napr.: 26. 4. 1990, 25. 10. 1990, 26. 11. 1991, 18. 12. 1990, 16. 2. 2006), pojednávanie sa odročilo. Konštatujem prieťahy v konaní aj zo strany súdu vo viacerých časových úsekoch, napr.: od januára 1989 do marca 1990, od pojednávania dňa 26. 11. 1991 do nasledujúceho pojednávania dňa 22. 10. 1992, od vrátenia spisu z Krajského súdu v Bratislave dňa 15. 1. 2003 do určenia termínu pojednávania na deň 4. 12. 2003.

V konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90 sa jedná o skutkovo a právne mimoriadne náročný spor. Hlavnou príčinou prieťahov v konaní bola skutočnosť, že pre súd prvého stupňa bolo mimoriadne obtiažne zabezpečiť znalca, odborníka - špecialistu na prejednávajúcu problematiku, čo je zrejmé aj z toho, že súd viackrát musel meniť ustanoveného znalca, nakoľko ustanovený znalec buď už nemal oprávnenie na vykonávanie

znaleckej činnosti alebo nebol odborníkom - špecialistom v prejednávanej problematike z dôvodu nedostatku znalcov, špecializujúcich sa na prejednávanú problematiku.

Pre objektívne posúdenie veci je potrebné zobrať do úvahy, že konajúci zákonný sudca v označenej právnej veci počtom rozhodnutých vecí patrí dlhodobo medzi výkonných sudcov na občianskoprávnom úseku.

Vychádzajúc zo skutočností uvádzaných v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 33/07 zo dňa 15. 3. 2007 a pri zohľadnení pracovného zaťaženia zákonného sudcu a pri dosahovaní dlhodobo väčšieho počtu rozhodnutých občianskoprávnych vecí, vykonala som pohovor so zákonným sudcom s upozornením na prísnejší postih v budúcnosti pri zistení subjektívnych zavinení v súdnom konaní“.

Rovnaké skutočnosti, ktoré uviedol vo svojom vyjadrení k sťažnosti okresný súd, zistil aj ústavný súd zo súdneho spisu sp. zn. 6 C 220/90, ktorý mu bol doručený 23. apríla 2007, z obsahu sťažnosti, k nej priložených písomností a z vyjadrení účastníkov konania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov..., a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným

rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03). Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. IV. ÚS 232/03).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je nárok sťažovateľa o určenie autorstva zlepšovacieho návrhu a uloženie povinnosti žalovanému vyplatiť odmenu za využívanie predmetného zlepšovacieho návrhu, t. j. vec, ktorej povaha (spor o určenie autorstva a odmenu, teda o zdroj príjmu sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu (pozri napr. I. ÚS 191/04, IV. ÚS 180/05). Aj keď rozhodovanie o určenie autorstva veci a vyplatenie autorskej odmeny môže predstavovať vysoký stupeň zložitosti súvisiaci s dokazovaním splnenia opodstatnenosti nároku, ako aj určovaním výšky odmeny, vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov ústavný súd dospel k záveru, že zložitosť veci v danom prípade nemohla mať podstatný vplyv na doterajšiu dĺžku tohto konania.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pri hodnotení postupu podľa tohto kritéria ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ bol v konaní aktívny,

zúčastňoval sa nariadených pojednávanií, niekoľkokrát žiadal o určenie termínu pojednávania, a i keď okresný súd tvrdil, že niektorí z navrhovateľov sa nezúčastnili pojednávanií (ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa nezúčastnil dvoch pojednávanií v apríli 1990 a vo februári 2006), tieto okolnosti nemali podstatný vplyv na doterajšiu dĺžku konania, navyše ak ústavný súd zistil, že na pojednávanie konané 26. apríla 1990 nebol sťažovateľ ani predvolaný (v súdnom spise sa nenachádza doklad o doručení predvolania sťažovateľa na pojednávanie).

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných prietahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd poukazuje na to, že predmetom posúdenia je konanie, ktoré začalo už 23. februára 1988, avšak vzhľadom na to, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo alebo nedošlo k zbytočným prietahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa začína od 15. februára 1993 (m. m. I. ÚS 52/01, IV. ÚS 387/04). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že ak nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základného práva pred 15. februárom 1993, neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemôže tiež zohľadniť stav konania k uvedenému dátumu (IV. ÚS 277/04).

Na základe prehľadu úkonov okresného súdu ústavný súd konštatuje, že priebeh konania je poznačený najmä nesústreďenosťou a neefektívnosťou jeho postupu, čo malo vplyv na doterajšiu dĺžku konania. I keď v priebehu viac ako 17-ročného konania boli zistené iba kratšie obdobia nečinnosti (od 11 do 13 mesiacov) a okresnému súdu nemožno vytknúť inú dlhodobejšiu nečinnosť, ústavný súd zdôrazňuje, že občianske súdne konanie, ktoré bez meritórneho právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako je to v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. V priebehu celého konania

okresný súd nepostupoval v konaní dôsledne, neorganizoval svoju prácu tak, aby v čo najkratšej dobe zadovážil dostatok relevantných dôkazov potrebných na rozhodnutie vo veci samej. I keď vo veci rozhodol rozsudkom, jeho rozhodnutie bolo nadriadeným súdom pre nedostatočne zistený skutkový stav zrušené. Nesústredenosť a neefektívnosť postupu okresného súdu vyplýva aj zo skutočnosti, že znalecké dokazovanie nariad'oval viackrát bez zistenia, či znalec môže znaleckú činnosť vykonávať (prvýkrát v máji 1993, keď ustanovil znalca, ktorý bol zo zoznamu znalcov vyškrtnutý, druhýkrát v máji 1995, keď mu znalec oznámil, že znaleckú činnosť v danom odbore nevykonáva), alebo aj z toho, že neprijal adekvátne opatrenia voči znalkyni, aby bol znalecký posudok vypracovaný včas (v januári 1996 ustanovil ďalšiu znalkyňu, ktorá však znalecký posudok doručila okresnému súdu až v apríli 2000).

Obranu okresného súdu, že *„pre objektívne posúdenie veci je potrebné zobrať do úvahy, že konajúci zákonný sudca v označenej veci počtom rozhodnutým vecí patrí dlhodobo medzi výkonných sudcov na občianskoprávnom úseku (...) a pri zohľadnení pracovného zaťaženia zákonného sudcu (...)“* ako dôvody, ktoré mali vplyv na priebeh a doterajšiu dĺžku konania pred okresným súdom, ústavný súd neakceptoval.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí, či námietka personálneho obsadenia tohto úseku a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy, nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov.

III.

Ústavný súd v súlade so svojim rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom

súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 6 C 220/90 ďalej konal bez zbytočných prierahov, aj keď už ústavný súd v tej istej veci v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 13/06 prikázal okresnému súdu vo veci konať.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk za ujmu, ktorá mu bola spôsobená dĺžkou sporu trvajúceho pred okresným súdom viac ako 16 rokov.

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri jeho priznaní ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľ si uplatnil nárok na ochranu základného práva na prerokovanie bez zbytočných prierahov v spore, ktorého doterajšie trvanie nemožno ničím ospravedlniť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno od sťažovateľa spravodlivo žiadať, aby čakal na výsledok súdneho sporu takú neprímerane dlhú dobu, a nie je akceptovateľné ani to, aby bol stav konania ku dňu vydania tohto nálezu taký, aký bol zistený v prípade sťažovateľa.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku predmetného konania vedeného okresným súdom, berúc do úvahy právnu a faktickú zložitosť veci, ako aj sumu, ktorú požadoval sťažovateľ, ústavný súd dospel k záveru, že finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je okresný

súd povinný uhradiť v súlade s výrokom tohto nálezu, je za porušenie základného práva sťažovateľa primeranou satisfakciou spojenou s porušením jeho základného práva.

Ústavný súd priznal podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažovateľovi sumu 5 788 Sk z dôvodu jeho vzniknutých trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. D. S. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti), pričom náhradu za jeden úkon právnej služby priznal v sume 2 730 Sk (základom pre výpočet výšky náhrady za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2005 v sume 16 381 Sk) podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa aj dvakrát náhradu režijného paušálu za každý úkon po 164 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.